

DE ACELAȘI AUTOR:

Noua ta viață începe când înțelegi
că nu ai decât una

•

Chiar și leii pot mânca salată

Raphaëlle Giordano

CUPIDON ARE ARIPI DE CARTON

ROMAN

Traducere de Anca Măgurean

BUCUREȘTI
București, 2021

PARIS

SCENA 1

Meredith

Estetică sofisticată, culoarea perlei satinate, scris elegant de tipar. O invitație de mare clasă. Numele lui Antoine era înscris cu litere aurii cursive. Al meu nici măcar nu apărea. Elementele menționate nu au existență proprie. Antoine se întoarce spre mine și îmi zâmbește, inconștient de gândurile care pun stăpânire pe mine. De când am intrat în berlina neagră cu geamuri fumurii, nu am mai schimbat niciun cuvânt, dar mâna lui nu s-a dezlipit de mine, și numai îmbrățișarea sa tandă îmi dă motivația suficientă pentru a ține piept seriei.

Șoferul deschide portiera și Antoine îmi întinde galant brațul. O adevărată artă, piciorul scos afară atunci când porți o rochie lungă, o etolă care se desfășoară în urma ta și tocuri cui periculos de instabile. Invitații vin din toate părțile. Fiecare își spune numele domnișoarelor de la recepție, care îl bifează, dându-li-se astfel voie să pătrundă în prestigiosul lăcaș.

Recepționera îi zâmbește lui Antoine, dezvăluindu-și dantura ultra albă – oare se poate să ai atât de mulți dinți? –, apoi

se întoarce spre mine cu acea privire interogativă care face imediat să se aprindă becuțelul imposturii mele.

— ...Și dumneavoastră, doamnă?

Antoine înlătură întrebarea cu un gest rapid.

— Doamna este cu mine.

— În acest caz...

Ne lasă să trecem și îmi urează o seară frumoasă cu acea politețe puțin forțată care are darul de a mă exaspera.

E o seară de mecenat. O a nu știu câta cină pentru salvarea patrimoniului cultural și artistic. Toată elita e prezentă. Invițați eterocliți din universuri uimitor de diferite. Fețe de prime-time, politicieni, mondenități, moștenitori, patroni ai CAC 40*, intelectuali, artiști. Și eu, și eu, și eu... care nu-s decât o persoană neînsemnată.

De mai bine de jumătate de oră, degustăm cocktailul de bun venit, în picioare printre ceilalți, cu cupa de șampanie și cu privirea atentă în toate direcțiile, pentru a saluta, dar mai ales pentru a repera și a evalua eventualele cunoștințe. Antoine e ca peștele în apă. Obişnuința. Date fiind responsabilitățile sale într-un post foarte râvnit în cadrul unuia dintre cele mai mari stații de radio din Franța, ușile i se deschid peste tot.

— Te simți bine, iubito? îmi șoptește el.

Cum aş avea curajul să-i spun că nu? A vrut atât de mult să îl însoțesc. Pare atât de mândru să mă prezinte celorlalți. Un cuplu vine spre noi și o recunosc pe prezentatoarea unei celebre emisiuni de televiziune la brațul unui sportiv celebru.

— Antoine!

* Indice de referință al bursei franceze - *Cotation Assistée en Continu* (n. red.)

Efuziuni – care se străduiesc să sune natural – încearcă să dea impresia de un grad de intimitate prefăcut. Până la urmă, își dau seama de prezența mea și îmi adresează o privire sub forma unui semn de întrebare de genul *Cine-i asta?*

— Ți-o prezint pe partenera mea, Meredith, anunță mândru Antoine.

Prezentatoarea mă studiază din cap până-n picioare. Caută în hard-diskul memoriei să mă asocieze cu cineva cunoscut. Niciun rezultat.

— Cu ce te ocupi, Meredith?

— Sunt actriță...

Mă prefac că ignor sarcasmul replicilor „Ah, foarte bine” care urmează. Își mijește ochii, veninoasă, pentru a-și lansa săgeata.

— Și în ce ai jucat?

Drept la țintă.

Ultimii cinci ani de chin îmi fac obraji să se înroșească instant. Femeia mai răsucesce puțin cuțitul în complexele mele, cu o plăcere plină de răutate. De ce nu ar profita de această distracție bine-venită pentru a alunga plictiseala care stă la pândă la aceste mondenități? Îmi termin dintr-o înghițitură cupa de șampanie.

În fine, se anunță cina. Evident, nu stau lângă Antoine, care îmi trimite o privire încărcată de păreri de rău din partea cealaltă a mijlocului vegetal al mesei, care face să se ridice o barieră între rândurile de meseni și îi lipsește de orice posibilitate de a conversa. Singura mea ieșire socială ține de vecinii din dreapta și din stânga. De-o parte, o figură nobiliară hotărâtă, încă de la intrarea în joc, să îmi întoarcă spatele și să-mi ofere drept singura posibilitate aceea de a discuta cu cocul ei înalt. Mai rămâne celălalt vecin al meu. Un domn de o anumită

vârstă cu părul cărunt, dar destul de sigur de dreptul său de a-și acorda câteva familiarități.

Rezist un moment asalturilor sale libidinoase și, nemai-rezistând, plec de la masă pentru a mă refugia în baia pustie. Unde mă închid pe dinăuntru cu cheia. Să stau aici. Să nu mai ies niciodată. Intră două femei. Discută verzi și uscate în timp ce își refac machiajul. Recunosc vocea prezentatoarei. Această scurtă pauză îi oferă, se pare, ocazia de a-i trece în revistă pe invitați, fiecare având parte de o remarcă usturătoare, ca o scenă ieșită direct dintr-un film. Eu și Antoine nu facem excepție. Mai ales eu. Nu e deloc flatantă cu mine: o femeiușcă frumușică, dar actriță de mâna a doua, care a știut să se descurce găsindu-și o partidă bună...

Îmi vine să vomit. După un moment care pare să dureze o eternitate, în sfârșit, pleacă. Se înșală: când sunt din nou cu Antoine, cu zâmbetul pe buze, excelez în rolul meu de scenă. Doar pe drumul de întoarcere las să mi se vadă nemulțumirea: Antoine nu a observat nimic.

SCENA 2

Meredith

Împing ușile institutului, cuibărit pe o stradă din cartierul meu, în mijlocul arondismentului 19 din Paris. De zile întregi mă tot gândesc la asta când trec prin fața lui: am nevoie de un masaj. Din seara galei, în spate mi s-au format noduri de tensiune și este bine să știu că trupul nu minte niciodată. Seara a stârnit lucruri pe care mi-aș fi dorit să le las îngropate. Acum că au urcat la suprafață, nimic nu mai este cum ar trebui să fie...

Institutul este foarte mic, dar e un lăcaș dedicat stării de bine, decorațiunilor gândite cu gust și finețe. De mine se va ocupa o tipă numită Lamaï. Tânăra mă conduce până la camera de tratament. Capul lui Buddha, lumânări și muzică ambientală, lumină filtrată. Spiritul meu profită de invitația la călătorie pentru a-și acorda un moment de tihnă. Mă dezbrac rapid. Lamaï bate la ușă. Blândețea vocii, a privirii, a atingerii ei mă liniștește instantaneu. Zâmbește, mă invită să mă întind. Parfumul uleiurilor esențiale mă duce departe și mâinile ei încep să lucreze.

În timp ce Lamaï îmi eliberează cu abilitate tensiunile, mă face la fel de subtil să-mi dau drumul la limbă.

— Nu mai știu unde sunt, m-am auzit eu spunând. Traversez o perioadă complicată...

La început, cuvintele vin greu. Apoi, învăluită într-o stare de bine, încep să mă destăinui.

— Iubesc... un bărbat. Dar... E ciudat. Nu reușesc, orice aș face, să mă simt bine în pielea mea. Totuși, și el mă iubește. O iubire reciprocă e un lucru atât de rar, nu crezi?

Lamaï încuviințează în tăcere, mai ales ca să nu-mi întreprupă prin cuvinte neînsemnate confesiunea. Trebuie totuși să fie obișnuită să audă niște necunoscute care-și împărtășesc trăirile sufletești. Mă las, așadar, purtată de atenția ei binevoitoare.

— Înțelegeți... Nu am motive ca să fiu mândră de mine. Am sentimentul că sunt nimeni...

— Cum așa, *nimeni*? întreabă Lamaï cu o voce blândă.

— Ei bine, el și-a făcut deja un loc, a reușit în parte. Eu sunt la începuturile nesigure ale carierei mele. Și cine știe dacă voi ieși într-o zi din umbră?

— Dacă îmi permiteți, sunteți *deja* cineva.

Oftez, sfâșiată pe dinăuntru.

— Da, dar nu cea care visez să fiu. Am sentimentul că sunt o ciornă, o schiță a mea, înțelegeți?

În penumbră, am impresia că maseuza devenită psiholog zâmbește.

— În Asia, suntem sensibili la farmecul imperfecțiunii...

De-ar fi așa de ușor! Dar nu vreau să exist doar prin privirea lui! Și nu am chef să depind de el pentru a mă simți vie!

— Până nu te găsești pe tine însăși, e totuși greu să îl iubești pe celălalt.

Cuvintele lui Lamaï rămân un moment în suspans și își află în mine o rezonanță deosebită. Ședința ajunge curând la final, Lamaï dispare și mă lasă singură în alcovul cu lumină difuză.

Îmi adun gândurile puțin câte puțin. Și mă gândesc la toți bărbații de dinainte de Antoine, la acele povești de iubire eșuate, sabotate mai mult sau mai puțin de mine, din cauza îndoielilor și a complexelor ascunse care au sfârșit prin a-și face treaba de sabotor pentru a le descuraja. Aveam oare să las povestea mea de iubire cu Antoine să sufere aceeași soartă?

Îmi sondez sufletul o clipă. Nu. Îl iubesc prea mult pentru asta. Trebuie să găsesc calea de a exista prin mine însămi. Dar cum?

În timp ce mă îmbrac, o idee bizară, îndrăzneată, riscantă își croiește ușor drum în mintea mea...

SCENA 3

Antoine

Ea mi-a spus: „Trebuie să-ți vorbesc”. De obicei, nu e nici odată un semn bun când partenera îți spune așa ceva. Dar de data asta nu am acordat atenție. Pentru că și eu aveam să-i spun ceva. Toată bucuria surprizei pe care doream să i-o fac, dar nu am simțit nimic contrar. Se întâmpla acum șase ore. Deja într-o altă viață. Cea de dinaintea *anunțului*.

În prezent, eu și Meredith stăm așezați la această masă de sărbătoare, care, dintr-odată, și-a pierdut strălucirea. Bule de șampanie, somon, lumânări... Decorul frumos al casei mele, care ar fi trebuit să devină curând casa noastră, pare, dintr-odată, derizoriu. Eram cât pe ce să-i ofer o dublură a cheilor mele pentru ca ea să se mute la mine, pentru mine fiind un gest important al angajamentului meu față de ea. Angajament. Poate că aici povara rănește.

Meredith nu este pregătită. Asta încearcă să-mi explice, sub toate formele de care este capabilă, dar fără să poată să-mi îndulcească durerea.

Ea vrea să-și acorde timp pentru a se găsi, să-și găsească drumul, pentru a se întoarce mai bine la mine. Ideea ei: să

profite de următorul turneu pentru a face un fel de „Love Tour”, un tur al Sinelui, un tur al Nostru, un tur al Iubirii. Ca și cum ai putea face turul problemei...

În ce mă privește, eu rețin mai ales că asta înseamnă să se îndepărteze de mine. Iar acum, dintr-odată, nu înțeleg. Nevenindu-mi să cred, îi văd buzele mișcându-se, povestindu-mi pasiunea pe care o simte pentru mine. Chiar așa. Nu vrea să o distrugă. Cuvintele țâșnesc ca un strigăt din inimă. Și ea pare să se simtă rău. Atunci de ce să ne impunem asta?

Ca hipnotizată de propriul discurs, continuă să vorbească. Spune că vrea să fie la înălțimea poveștii de iubire. Că, pentru ea, o poveste de iubire cu un I mare merită, se pregătește... Comparându-se cu mine, are impresia că este o ciornă, o schiță a ceea ce ar putea fi și nu suportă această idee. Vreau să îi strig că se înșală, dar cum să lupt împotriva impresiilor atât de fixe? Este convinsă că lipsa de mândrie personală îi va afecta în mod fatal sentimentele și că lipsa stimei va sfârși prin a apăsa asupra relației noastre și prin a o distruge. Argumentează: „Tu ai deja tot ce vrei”. Onoruri. Recunoaștere. Un producător de emisiuni radio care și-a cucerit deja auditoriul. Vorbește iar despre serata pentru proști de acum câteva zile, îmi spune din nou despre cât de rău s-a simțit când am prezentat-o, se enervează că a fost întrebată *în ce a jucat*, nu mai suportă zâmbetele jenate sau zeflemitoare, crede ea, care îi sunt adresate. Afurisitul complex de inferioritate pe care îl trage după ea ca pe o piatră de moară de ani buni, de când familia ei de burghezi de provincie o tratează cu răceală pentru că nu le cade bine că ea a devenit o artistă, o bântuie mereu. Degeaba îi spun că eu cred în ea, chiar dacă deocamdată nu a „răzbătut”, totul e degeaba. Vrea să devină cineva înainte de a porni în aventura unei vieți cu un bărbat care e,

În sfârșit, The One. Acel bărbat sunt eu. Iar că $1+1 = 3$, încă nu crede în așa ceva. Aș vrea să-i spun că nu-mi pasă de lipsa ei de maturitate afectivă, că pot ușor să mă descurc cu așa ceva. E adevărat că îi dai cu greu cei treizeci și doi de ani, cu toanele sale copilărești, pe care încearcă să le camufleze sub aparența de adult ca pe niște pistrui rebeli, caracterul ei afurisit de parcă ar fi jupuită de vie, dorințele de prințesă cu bobul de mazăre, accesele de nebunie pe care mi-ar plăcea să i le ciugulesc făcând pe cocoșul în fața ei ca să-i provoc râsul, tocmai râsul ei care dă culoare și gust zilelor mele și mai ales nopților mele, pielea ei de catifea pe care i-aș mângâia-o până în *Noaptea timpurilor** ca un Barjavel nebun...

Nebun, da. Nebun.

Vena de pe frunte îmi zvâcnește în ritmul tristeții mele.

Mă uit la ea, această prostuță, zuză, comicăreasă, la iubirea mea. Cât e de frumoasă când o ia razna!

Am așteptat un car de ani ca să o găsesc. Toate poveștile mele de iubire până la ea au devenit translucide în mintea mea de când a eclipsat totul cu o privire, cu un zâmbet. Și acum, când am găsit, în sfârșit, o perlă, să vrea să fugă, să mă părăsească? Viața nu are sens.

Meredith își continuă firul raționamentului ei țesut din fire absurde.

— Vreau să fac asta pentru că te iubesc! strigă ea. Trebuie să risc să te pierd pentru a mă regăsi și pentru a te regăsi mai bine după aceea, înțelegi?

Niciodată n-am auzit o chestie mai nebunească. Trebuie să mărturisesc că, pentru o actriță la început de drum, are deja un remarcabil simț al dramaturgiei.

* Roman SF al autorului francez René Barjavel al cărui fir epic este creat în jurul unei povești de iubire care străbate timpul. (n. tr.)

— Oricum, păstrăm legătura! Încearcă ea să mă liniștească.
— Ah! Grozav! spun eu cu amărăciune. O să am parte chiar și de câteva mesaje...

— Antoine! O să fie mai mult de atât, îți promit. Corespondența noastră, prin telefon, e-mailuri, SMS, nu contează, va fi frumoasă precum un fir al Arianei, ai să vezi! Faptul că nu o să ne putem vedea o vreme nu va fi sfârșitul dorinței, dimpotrivă. Vom putea chiar iubi această absență...

Încerc să o fac să înțeleagă, într-o ultimă zvâcnire de speranță, scuturând-o ușor de umeri.

— Of, Meredith! Nu suntem într-o piesă de teatru! Ai luat-o razna complet! Îmi spui, cu răceală, că mă lași cu ochii în soare ca să te duci să explorezi nu știu ce chestii existențiale despre tine, despre mine, despre viață, iubire și mai ce?

— Nu înțelegi....

— Da, cum să nu! Scuză-mă că nu pricep, chiar așa!

— Nu te las baltă, Antoine. Fac asta tocmai fiindcă ești în centrul tuturor planurilor mele de viitor, pentru că te iubesc *nebunește* și pentru că vreau să dau o șansă iubirii noastre pentru a putea funcționa cu adevărat.

— Și tu crezi că eu nu te iubesc *nebunește*? Ai idee ce faci acum cu sentimentele mele? Uită-te la mine!

O prind de bărbie pentru a o obliga să se uite la mine. Încearcă să scape din strânsoarea mea. O lacrimă care o trădează i se prelinge pe obraz. Simt un sentiment de ușurare în piept. Nu am visat ceea ce simte ea pentru mine.

Dintr-odată, rezistența mea slăbește, reticențele mele dispar. Vocea mi se îmblânzește, devine un fluture ușor pe buzele mele. Îi șoptesc de o mie de ori *te iubesc* cu capul în încheietura gâtului, până o fac să se înfioare. E atât de sensibilă iubita mea Meredith! Un stradivarius de sensibilitate.